

Parshat Shmini The Power of Eating

Simon Wolf

At the end of this week's Parsha, it states, "You shall not make yourselves abominable with any swarming thing that creeps, **and you shall not make yourselves unclean with them, that you should be defiled by them (וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם)**."¹ In the verse, after the directive not to become impure with these items, which of course implies that if one does engage with these impurities, they will become impure, it is followed by a seeming unnecessary phrase that explains the reason for this restriction as "for you will be defiled by them." Chazal saw this duplication as indicating that there is a cause and effect relationship that exceeds the normal impurity that one would contract from engaging with these impure items. There is an incremental and multiplicative impact from defiling oneself with these impurities. In addition, the verb "that you will be defiled (וְנִטְמַתֶּם בָּם)" is spelled without an Aleph (א) making it more similar to the word Timtum (טמטום), which has a connotation of being blocked

Therefore, the Gemara in Yoma notes that in the school of Rabbi Yishmael it was taught that one who commits a sin clogs or stupefies their heart (**עבירה מטממת לבו של אדם**).² It continues with a teaching from the Sages that one who slightly impurifies themselves, they will impurify him significantly (**אדם - מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה**); if a person impurifies themselves of their own volition, they will impurify them even more so from the heavens above (**מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה**); if one impurifies themselves in this world, they will impurify them in the world to come (**הזה - מטמאין אותו לעולם הבא**). The proof text for these statements derive from the verse quoted above that is found at the end of this week's Parsha.

Conversely, the subsequent verse reads, "For I am God your Lord. Sanctify yourselves therefore, and be holy (**וְהִתְקַדְשַׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים**); for I am holy. You shall not defile yourselves with any kind of creeping thing that swarms on the earth."³ Once again here, there is a seemingly superfluous repetition that if one sanctifies themselves, they will become holy. This

leads Chazal to stipulate the inverse principle as well. If a person sanctifies themselves a bit, below, of their own initiative, and in this world, they will sanctify them greatly, assist them from above and sanctify them in the world to come (**אדם מקדש עצמו**, **מעט - מקדשין אותו הרבה**, **מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה**).⁴ The principle is equally applicable to the steps and initiative one takes, whether positive or negative. In other words, it indicates that the path that one chooses to walk, they are led and assisted to continue on (**בדרך שאדם**)⁵

At face value, these Pesukim seem to be discussing the necessity to avoid becoming impure. The reason being, since God is holy, impurity is incompatible with God. Consequently, one's becoming impure makes it impossible for God's presence to be manifest or sustained amongst those that are defiled. Whereas, sanctification brings one closer to God and allows His manifestation to continuously be present. It is, therefore, striking to note the context of the Pesukim quoted above. Rashi and the other commentaries⁶ explain that the defilement mentioned in these Pesukim is caused by the consumption of impermissible (impure) creatures. "You shall not make yourselves abominable (**אֲלֹ-** **וְתִשְׁקְצוּ אֶת-נַפְשֵׁיכֶם**) – by eating these: this must be the meaning, because you see it is written 'your souls (נַפְשֵׁיכֶם)' and no soiling of the soul arises from touching these creatures. And similarly the words (in the subsequent verse) 'neither shall you defile your souls (וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-נַפְשֵׁיכֶם)' means: by eating them."⁷ The Torah couches the restriction against eating in terms of the defilement that it causes. This occurrence is not uniquely relegated to these two verses, but is a more widespread phenomenon throughout the Parsha.

At the end of Shmini, the Torah enumerates those creatures that are permissible to consume and those that are not. In addition, it also describes the impurity caused by coming into contact with the carcasses of these creatures. One would have assumed that these restrictions would fall into two categories; permissible and impermissible (היתר וטמא) and pure and impure (טמא וטהור). The consumption of these creatures would be defined by what is permitted to be eaten (תֹאכְלוּ)⁸ and what is

¹ אֲלֹ-תִשְׁקְצוּ אֶת-נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל-הַשָּׂרָץ הַשֹּׁרֵץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם: (ויקרא י"א, מג)

² תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטממת לבו של אדם, שנאמר ולא תטמאו בהם ונטמאתם במ אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם. תנו רבנן: ולא תטמאו בהם ונטמאתם בם, אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא. (יומא לט.)

³ כִּי אֲנִי יְקוּקֶה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְשַׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת-נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל-הַשָּׂרָץ הַרְמֵשׁ עַל-הָאָרֶץ: (ויקרא י"א, מד)

⁴ תנו רבנן: והתקדשתם והייתם קדשים - אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה, מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מקדשין אותו לעולם הבא. (יומא לט.)

⁵ אמר רבה בר רב הונא אמר רב הונא, ואמרי לה אמר רב הונא א"ר אלעזר: מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים - בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. מן התורה, דכתיב: לא תלך עמהם, וכתבי: קום לך אתם; מן הנביאים, דכתיב: אני ה'

אלקין מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך; מן הכתובים, דכתיב: אם לציים הוא יליץ ולענוים יתן חן: (מכות י')

⁶ אל תשקצו את נפשתיכם להיותם מטונפות ומגוללות. ולא תטמאו בהם, כי ידוע כי הגוף הנאכל ישוב בשר בגוף האוכל. (אבן עזרא ויקרא י"א, מג) \\ ולא תטמאו בהם ונטמאתם. כי אני ה' אלקיכם, והתקדשתם. אל תטמאו בהם באופן שיהיו טמאים ומטומטמים בם, וזה יקרה באכילתם. כי אמנם בהיותי אלקיכם חפצתי שתתקדשו ותכינו עצמכם אל הקדושה: (ספורנו ויקרא י"א, מג-מד)

⁷ אל תשקצו - באכילתן, שהרי כתיב נפשתיכם, ואין שיקוץ נפש במגע, וכן ולא תטמאו באכילתן: (רש"י ויקרא י"א, מג)

⁸ דברו אל בני ישראל לאמר זאת היתה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ: ללו מפרקת פרקה ושקעת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו: (ויקרא י"א, בג-ג) \\ את־זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנחלים אתם תאכלו: (ויקרא י"א, ט) \\ אך את־זה תאכלו מכל שרץ העוף ההלך על־ארבע אשר לו כרעלים ממעל לרגליו ונתר בהן על־הארץ: את־אלה מהם תאכלו

individual.²² That is probably why the Torah also utilizes the same term, defilement (אֶל-תִּטְמָאוּ), to describe illicit sexual relations.²³ Once again here, the indulgence is so intimate that it is accompanied by a significant and permanent spiritual stain on the individual that does not dissipate of its own accord, but must be actively scourged with holiness. The framing of base drives in terms of defilement and abomination and purity and holiness demonstrates their great perils as well as their vast potential. When utilized correctly, they are life sustaining and spiritually uplifting; they are bastions of holiness and dedication to God where a little sanctification virtuously results in much greater sanctification and invites the presence of God to be manifest. On the other hand, when misused or allowed to overwhelm the individual, they are deleterious and effect serious spiritual damage; they cause a downward negative spiral of defilement which is incompatible with holiness and pushes away God's presence.

What is true of the body is equally, if not more so, true of the mind. When the mind is intimately exposed to experiences or ideas, it also has a lasting spiritual impact on the individual. Powerful experiences such as seeing have a long-lasting impact on the person. An individual must filter what they see because the reverberations from what they witness can have deep positive or negative spiritual results. What one sees or hears (speaks), especially as a youngster, cannot easily be erased. In the same way that intimate physical exposure to or indulgence in defilement has far reaching spiritual impact, so too improper intellectual or social experiences can cause impurity to fester within the

individual which can prevent their spiritual growth as well as their ability to experience the presence of God.

One must be discerning with what they consume and cannot just assume that everything is fine and Kosher however minimal the standards are. In addition, a person must be careful not to succumb to the temptations of gluttony and intoxication just because the items are Kosher. That is because the capacity to sanctify even the basest of needs demonstrates the remarkable power of purity and sanctity that has been granted to us and vice versa the tremendous pitfalls that exist if we do not exercise that control. We are empowered to seize the opportunity since the spiritual ramifications are serious and consequential. Similarly, that same power exists in the intellectual and experiential realm. One can dedicate those experiences to setting a powerful sanctity in motion that is self-fulfilling whereby a small step forward leads to larger leaps along that same trajectory (**אדם מקדש עצמו**) or Chash V'Shalom, engage in defilement and set the opposite course in motion. The stakes are high, but the opportunity is great. "For I am God your Lord. Sanctify yourselves therefore, and be holy (וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים)..."

Shabbat Shalom

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבויים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

²² והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני. הקדושה הזאת לישראל יותר משאר האומות אינה אלא במעשה התורה והמצוות, כי עם התורה והמצוות יתחזק כח השכל ויחלוש כח התאוות, וידוע כי התאוה חזקה בטבעה והנה היא באדם קודמת לשכלו, כי התאוה מוטבעת בו מתחלת נעוריו שהוא נמשך אחר ההנאות הגשמיות ועמה הוא הולך וגדל עד שהיא מתגברת על השכל אשר בשבילו נוצר האדם, ועוד שהתאוה מחוברת מכחות הטבעים ומן היסודות יש לה מחזיקים ועוזרים הרבה והם המאכלים ושאר התאוות הגשמיות, והשכל שהוא עצם רוחני והוא נגזר מן העולם העליון הוא נכרי בעולם הגופות העבים והגסים, ומפני שהוא נכרי אין לו מחזיק ועוזר אלא הכל כנגדו, ובדין הוא שיחליש השכל ותתגבר התאוה עליו בסבת שני ענינים, האחד מפני שהתאוה באדם קודמת לשכל, והשני מפני שהתאוה יש לה מחזיקים ולא כן השכל, ולפיכך הוצרך האדם אל התורה והמצוות לחזק כח השכל ולהחליש כח התאוות, ומפני זה נצטוו במצוות המאכלים האסורים במצוות העריות ובמצוות התפלה והתענית והצדקה וגמילות חסדים שכולן להחליש כח התאוה. וזהו שאמר רז"ל בספרי: "והתקדשתם" זו קדושת מצוה, ואחר כך: "והייתם קדושים". והכוונה במאמר הזה כי על ידי המצוות יחליש כח התאוות ויתגבר כח השכל שבשבילו נברא האדם. ויש לפרש עוד "והתקדשתם" מלשון פרישות, כי הפרוש והנבדל מתאוות העולם נקרא קדוש, וכן דרשו רז"ל (ספרא שמיי יב, ג) בתורת כהנים: "והתקדשתם והייתם קדושים", כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פרושים. והענין שיפרוש האדם מן התאוות ולא ישתמש בהם רק במוכרח, שאם ימשך האדם אחר המאכל והמשתה והמשגל יותר מדאי יחריב נפשו וגופו, והוא הנקרא בלשון תורה כסיל ואויל, וכל הממעט אף בדבר הכרחי ופורש עצמו מן המותר הגמור הוא הנקרא "קדוש", כי אם הוא ממלא נפשו בתאוות מן המותר יהיה בסובאי יין וזוללי בשר ויהיה נבל ועובר על התורה, ועל כן הוצרך הכתוב הזה לומר "והתקדשתם" להזהיר על הפרישות, וזה שיגדור האדם את עצמו ויפרוש מרבו המאכל והמשתה והמותר, ויפרוש גם כן מן הדבור שאינו ראוי, כענין שכתוב: (משלי כא, כג) "שומר פיו ולשונו" וגו', זה כתב הרמב"ם ז"ל. וכן מצינו שלמה ע"ה שהזהיר על הדבור האסור הוא שאמר: (משלי טו, ב) "לשון חכמים

יטיב דעת ופי כסילים יביע אולת", ומסר ליה: "בכל מקום עיני ה צופות" וגו', באר: כי השגחת ה' בכל מקום, והוא משלם גמול על האולת ועל הדבור הנמאס, והוא שאמר הנביא: (ישעיה ט, טז) "על כן על בחוריו לא ישמח ה' וכל פה דובר נבלה", הזכיר הבחורים לפי שדרכם בכך, ודרשו רבותינו ז"ל: (שבת לג א) כל המנבל פיו מעמיקים לו גיהנם, שנאמר: (משלי כב, יד) "שוחה עמוקה פי זרות זעום ה' יפל שם". וכן מצינו יחזקאל הנביא שהתנבא עונש ופורענות על הדבור שאינו ראוי והודיעו שהקב"ה משיגח על זה, והוא שאמר בפורענות הרשעים: (יחזקאל לה, י) "יען אמרתי את שני הגוים ואת שתי הארצות לי תהינה יורשונה וה' שם היה", יגיד הכתוב: כי הוא יתעלה היה שם משיגח על הדבור לשלם גמול, והזכיר בו עוד לשון "ה" שהכוונה בכל מקום הוא ובית דינו. ודעת רז"ל במדרשם בכתוב הזה שהוא אזהרה לאדם שיהיה נקי בגופו ובדין, כי כל זה בגדר הפרישות, הוא שאמר: (ברכות גג ב) "והתקדשתם", אלו מים ראשונים, "והייתם קדושים" אלו מים אחרונים, "כי קדוש אני", זה שמן ערב, "אני ה' אלהיכם" זו ברכה. והכוונה בזה שצריך האדם בעת המאכל והמשתה, שהוא סבה להשכיח העקר, שיתקדש בשלש קדושות, השתים לטהרת הגוף, והשלישית לעורר כח הנפש בריח טוב, אז תהיה ראויה לברך הש"י, וכן הוא אומר: (תהלים קלד, ב) "שאו ידיכם קדש וברכו את ה'". (רבינו בחיי ויקרא יא, מד)

²³ ובכל-בהמה לא-תתן שכבתה לטמאה-בה ואשה לא- תעמד לפני בהמה לרבעה תכל הוא: אל-תטמאו בכל-אלה כי בכל-אלה נטמאו הגוים אשר-אני משלח מפניכם: ותטמא הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את-ישביה: ושמרתם אתם את-חקתי ואת-משפטי ולא תעשו מפל התועבת האלה האזרח והגר הגר בתוכם: כי את-כל-התועבת האל עשו אנשי-הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ: ולא-תקיא הארץ אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה את- הגוי אשר לפניכם: כי כל-אשר עשה מפל התועבת האלה ונקרתו הנפשות העשת מקרב עמם: ושמרתם את-משמרתתי לבלתי עשות מחקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יקנה אלקים: (ויקרא יח, כג-ל)